

МИЛАН КОВАЧЕВИЋ

ОШТРАЧ

„Синчићу лептирићу, хоћеш ли отићи код оштрача Кошека да донесеш моје маказице за нокте?”

Тим ми се питањем обратила мати, миловањем ме будећи, пожурјујући моје устајање из кревета, пружајући ми новац и пријемницу, објашњавајући како да стигнем до оштрачеве радње, напомињући да тај драгоцен папирић што јамчи поврат маказица, у уторак однетих на оштрење, нипошто не смем загубити, јер је на њему записан број под којим су маказице код оштрача заведене, и у случају да без њега останем, оштрачу ће требати много времена и претурања да маказице пронађе, а могуће је да без те цедуље уопште не буде у стању да их идентификује, јер у радионици оштрача Кошека маказица за нокте има подоста, при чему једне на друге веома личе, а осим маказица за нокте, има код њега и маказа баштенских, фризерских и кројачких, као и оних за хартију, какве у школи обично користимо на часовима ликовног приликом израде колажа, затим су ту и клизальке, косе, секире, бритве, перорези, скалпели, сатаре и разноврне врсте ножева, којих је свакако највише, јер оштрење ножева и свих врста сечива основна је делатност оштрача Ходислава Кошека.

„У реду, мама”, послушно дајем свој пристанак, још увек бунован; длановима трљам очи, зевајући се одевам, доручкујем шољу топлог млека и кроасан с пекмезом; обувам чизме, облачим перјану јакну, стављам капу и рукавице, врат обмотавам вуненим шалом; у унутрашњи џеп пажљиво полажем признаницу и новац, те се запућујем право код оштрача.

Одмах по изласку из куће, наилазим на потешкоће: градске улице освануле су затрпане, вејало је читаву ноћ. Уз мучење газим кроз дубок снег, успорено се пробијајући ка своме одредишту: *Hauptstraße 27*, радионица Ходислава Кошека. Касни је новембар, мразно суботње преподне: димњаци се пуше, ваздух је резак од хладноће. Иза облака стидљиво израња зубато новембарско сунце: разгрће сумаглицу, тек да потпали мирис зиме – дан опточивши бљештавилем, бистрином изливеном у сребрним одсјајима, студени дарујући прозирност. Цесте су непроходне, град нехајно дрема под снегом, а ја, слинав и заруменео, пртим пут кроз свеже наносе, надајући се да је оштрач и поред вејавице стигао да отвори своју радњу.

Збиља, није ли ме мати помало исхитрено испратила у мисију одласка по маказице? Не личи на њу да поступа тако лаккомислено; за слање у експедицију по дебелом снегу засигурно постоје дебели разлози: јако важан и одговоран задатак, рецимо, који напрасно искрсава и поверава се независно од затечених околности – рапидно, уз изостанак уобичајених опомена против расејаности и блудње, са мајчине стране пречесто понављаних упозорења да будем опрезан и усредсређен на циљ; неодгодив задатак одласка по маказице, чији разуђени коначни ефекти надилазе све иницијалне претпоставке и интенције, допуштајући некарактеристичну слободу у деловању, уједно елиминишући потребу за изрицањем опсежних смерница – отуда ни мени није било прецизирано када да се вратим, ни којим путем, већ су упутства била крајње сажета: донеси маказице, плати оштрачу, немој изгубити пријемни листић.

Радионица за оштрење сечива налази се у пешачкој зони, у узаном пасажу средишње градске улице, недалеко од Трга – у веома старој, трошној кући чије је накривљено прочеље подупрто бројним гредама. Грађевина делује крто и непоуздано; под теретом нападалог снега, изгледа као да се свакога часа може срушити. На улазним вратима залепљена је порука са три узвичника, прокламација задебљана и подвучена: *БЕЗ РЕВЕРСА РОБУ НЕ ИЗДАЈЕМО*. Опипавам џеп: уверивши се да су и признаница и новац на своме месту, климава врата одшкринувши, стидљиво ступам у утробу продавнице.

Унутрашњост радње шкрипава је и загушљива. Ваздух је тежак, као од олова: мирише на метални прах. За пултом седи оштрач Кошек, за касом – оштрачев помоћник. Кошек има дугу

косу и ожиљак у продужетку усне; око врата носи тамноцрвену мараму са белим туфнама. Шегрт је мршав, млад и кратко ошишан. Из заклоњене дубине просторије пробија се стругање и циклтање машина за оштрење.

Пруживши признаницу, иштем маказице. Кошек прихвата цедуљу, брзински је ишчитава, једнако хитро нестајући иза паравана који раздваја радионицу од продајног простора. Након два-три минута, враћа се празних руку; благо задихан, уз кисео израз лица саопштава ми невеселу вест:

„Маказице још увек нису готове.”

Ето невоље на коју нисам помишљао, неразматреног сценарија, исхода који нисам могао да предвидим. Ни мама ме, усталом, није припремила на такву могућност: био сам сасвим сигуран да ће ме маказице дочекати у наоштреном стању, да ће Кошек на време завршити сав посао, оставши веран брзини, по којој је нашироко цењен; очекивао сам да ћу платити, узети маказице и вратити се кући, где ће ме мама угрејати чајем и пилећом супицом – још на капији ме сачекати, пољубити у потиљак и за послушност наградити чоколадицом или новом видео-игром. Заиста не знам како би ваљало да се понесем, остао сам без одговора; збуњен и непомичан, снуженог погледа, наизменично бленем у оштрача и његовог помоћника – тражећи некакав сигнал, даље упутство, помоћ у опхођењу...

„Шта ћеш...”, оглашава се шегрт, напола у одбрани, напола ради утехе. „Сезона је.”

„Ако је хитно, могу их завршити за сат времена”, предлаже оштрач Кошек, увек коректан, до краја одан муштерији. „А можете доћи и у понедељак.”

Нисам у богзна каквој хитњи, но било би лепо да обрадујем маму. Нисам, додуше, сигуран да ли су јој маказице збиља неопходне, да ли постоји резервни примерак, али поуздано знам да је у нашој кући недеља дан резервисан за чварење у кади – хигијенску активност неразлучиво сраслу са сечењем ноктију. Не бих желео да изневерим мамино поверење; оштрачу саопштавам да ћу се вратити око поднева.

„Да ли да платим одмах?”, питам у намери да прекинем бриге око новца.

„Нема потребе”, одговара оштрачев шегрт. „Платићете када их будете преузимали. У међувремену ћу припремити рачун. Издаћу Вам нову признаницу – са њом ћете остварити попуст. Наша акција специјалних погодности почиње данас и трајаће током следећих десет дана. Због тога ћу на новој признаници убележити да сте маказице на оштрење предали управо сада. Схватите то као извињење за непријатно кашњење које смо Вам приредили.”

Тим ми се речима обративши, уз срдачан осмех предајући ми нову, фришко исписану цедуљу, раздраганим: „Видимо се кроз један сат!” шегрт ми отпоздравља док напуштам радњу, размишљајући каквим садржајима да испуним ту ненадано искрслу шездесетоминутну пукотину.

Поново сам на снегу: преда мном се пружа шаролико, вршљању подобно пространство жаришних градских улица, језгра бременитог многобројним атракцијама, међу којима су ме откако знам за себе тајновитошћу и егзотиком посебно одушевљавале трговине, чијим би се обиласком и овога пута ваљало разондити, време прекратити и тело утоплити: на првом месту извесна скровита продавница кућних љубимаца, у којој сам по обичају читаве сате у стању да проведем посматрајући тропске рибице, рептиле и птице, нарочито се дивећи свом омиљеном ђубастом какаду папагају боје кајсије; затим, надалеко позната тропспратна робна кућа са покретним степеницама, у којој се, између осталог, могу наћи играчке на другим местима недоступне, попут фудбала на федере, као и сви замисливи реквизити за спорт и физкултуру – штитници за лактове, колена и остале делове тела, судијске пиштаљке, корнер заставице, црвени картони, капитенске траке, обручи, антене, пинг-понг лоптице, мреже за одбојку, голманске рукавице, боксерске рукавице, вијаче, тегови, кациге; не треба сметнути с ума ни продавницу диктафона, касетофона, фотографске опреме и батеријских лампи, ни забашурене кутке Пијаце, где се уз занемарљиву доплату може извршити замена кетрица за *Сега-Омега* конзолу.

Све те уобичајене дражи средишта вароши, међутим, засењује неочекивано искрснуће једног другачијег, несвакидашњег градића – дрвеног насеља шатри, штандова и тезги, које су испуниле пространство Трга, образујући сопствене авеније и скверове. Радосне ли коинциденције: одржава се фестивал! Фестивал се одржава, зимски вашар – чује се музика, посетиоци присти-

жу са свих страна – нису ли ужурбаност и комешање приредбе најучинковитије средство против студени? Морам присуствовати том догађају, штета би било изостати; снег је угажен и све пртине гравитирају истој тачки. Док се приближавам, око срца ми је топлије; моја радозналост се разбуктава: шта ли је изложено на пултовима те смотре, какав су асортиман припремили излагачи, каква све чудесна изненађења чекају да буду откривена, какве неодољиве необичности? Упуштајући се у необуздано завиривање, њушкање и опипавање, похитаћу да упијем све ароме приредбе – погледом и кораком да обухватим њене хоризонте, да претресем сваки њен џеп.

Карактер изложбе је сваштарски, прави правцати вашарски конгломерат: осим печеног кестења и кандираног воћа, који се могу купити на сваком кораку, разнородни излагачи промешали су карте, штандове начичкавши најразличитијом робом – баклаве и чоколадне торте нудећи заједно са етеричним уљима и сапунима од лаванде, ливадски мед скупа са ручно плетеним шаловима и капама, лимунаду и топле напитке са ракијом медовачом; уз штрудле с вишњама, маком и орасима продајући резбарије, сувенире и привеске. Шипчење завејаним улицама прилично ме је исцрпело, осећам да ћу ускоро огладнети; због чега се не бих почастио неком од вашарских ђаконија, и тиме себи присвојио малу награду за експедитивност у вези са маказицама? Оштрачев попуст довољно је великодушан да ми омогући сласну ужину.

Али како се одлучити, сред сваковрсног сластичарског обиља? У чега упрети прстом? Да ли узети шећерну вуну, медањак, бајадеру или се задовољити кесицом гумених бомбона? Колебајући се, облећем око тезги; ниска артикала растуће примамљивости и новитета, авај, само потпирује моју неодлучност, у недогледном шврљању одвлачећи ме све дубље у унутрашњост фестивалске улице, чије се ивице нагло шире и заокругљују, откривајући средиште збивања, жижу садржајности. Ваздуха размекшаног слаткастим испарењима, тај тргић унутар Трга просто кипи од гостију, музицирања и кулинарства: са бине виолинисти подгревају атмосферу, девојке у ношњама служе кувано вино; на супрот позорнице, под пластичним крилом шатора, постављени су столови и клупе – крчка се, дими и плеше на све стране.

Огроман централни штанд поприште је гозбе: људи се тискају како би добили своју порцију специјалитета; продавци са великом муком опслужују згуснуту масу муштерија, кува-

рима довикујући да убрзају зготовљавање нових поруџбина. Пребукираност сигнализира да се на том месту служи неко изузетно јело; дужина реда ставља ме на кушњу да кушам тај деликатес. По природи сладокусац, нисам у стању да одлолим: сместа се постројавам, стрпљиво чекајући да добијем своју порцију.

За пултом ме дочекује трбушаста бркајлија у уфлеканој белој кецељи.

„Изволите”, оглашава се, у услужном смешкању кривећи брк.

„Ја ћу узети омиљено јело, специјалитет куће, оно што наручују сви други гости.”

Кутлачом захвативши у котао, до врха напунивши пластични тањир, на нарочитој ваги га измеривши, прочитану грамажу у касу укуцавши, рачун извукавши, заједно са кришком хлеба и есцајгом завијеним у салвету метнувши све на тацну, послужитељ ми пружа храну, реско и дрско лицитирајући:

„Хиљаду динара.”

Хиљаду динара?! Није ли то прескупо? Зар читаву хиљадарку стаје дечија порција најпопуларнијег вашарског оброка? Тачно толико имам у џепу, у питању је сав мој новац, целокупан износ који ми је поверила мама, пуна цена оштрења маказица. Потрошим ли га, нећу имати чиме да платим Кошеку – кући ћу се вратити празних руку, безуспешан и постиђен. Бркати продавац, авај, нема милости ни разумевања: сторнирање не долази у обзир, прекасно је за обуставу; рачун је већ издат, послужено јело мора бити плаћено.

Потиштено прихвативши тацну, смештам се за оближњи ас-тал. Ништа ми друго не преостаје осим да навалим на клопу – добрим апетитом да компензујем скупоћу, надајући се да ће оброк оправдати своју цену. Јело, међутим, уопште није деликатесно, ни изблиза укусно као што сам се надао. Није то никакав егзотичан специјалитет, већ најобичнији паприкаш – љут и мастан, са превише лука и меса – оштро забиберена, јаркоцрвена смеса какву код куће за ручком често нисам могао ни да окусим. Осим што је презачињена, порција је преобилна: са великом упорношћу гутам и жваћем, од папрености ми сузе очи; пождерао сам више

него икада раније, но упркос уложеном напору, тањир се преспо-
ро празни – чак и након што сам увелико премашио горњу грани-
цу ситости, делује као да сам га тек загребао.

Неколицина маторих одрпанаца са великом заинтересова-
ношћу посматра моје мучење. „Мали то сигурно неће појести”,
чујем их како се домунђавају, подозриво ме одмеравајући, кла-
дећи се колико ћу хране оставити у тањиру, оштрећи своје глад-
не стомаке, у које намеравају да сруче остатке. Уистину, усудили су
ми превише – отуда и прекомерна цена: наплаћивали су по де-
каграму, а не по порцији; не водећи рачуна колико могу да поје-
дем, намерно су ми претоварили тањир; учинили су то како би
могли више да наплате. Нисам пазио, нити сам имао смелости
да се супротставим; злоћама дозволивши да ме одеру, испао сам
наиван, а сада ћу више од половине купљеног obroка морати да
оставим. Уместо да бацам вишак, препустићу га клошарима –
они несумњиво само на моје одустајање чекају да напуне трбухе,
и једино се у мене могу поуздати.

Каква катастрофа! Бродолом! Пех! Једном ли се оглушиш
о мајчин савет, никада више то не можеш поправити. Једну не-
смотреност начиниш, један недопуштен потез – и све је изгубље-
но, неповратно уништено: мисија пропала, без начина да се про-
траћено надомести. Вашарске чаролије заувек су изгубиле своју
допадљивост: никада више нећу бити у стању да се препустим
непомућеном усхићењу; опчињеност је распршена једном за сва-
гда. Изневерио сам маму, како ћу пред њу изаћи? Спискао сам но-
вац који ми је поверила, нећу јој донети маказице; безглаво сам
похрлио на вашар и на своју руку ручао. Мораћу јој испричати
истину, признати како су ме обманули, како ме је неискуство од-
вело у расуло. Она сасвим сигурно неће бити нимало срећна када
сазна за моја застрањења: испрва ће ме изгрдити, вероватно нећу
добити новогодишњи поклон. Ипак, не вреди очајавати; мајчина
је љубав, уосталом, безусловна – ма колико да сам забрљао, она
ће умети да ми опрости.

Глув за музику и слеп за експонате, покуњено се провлачим
кроз гужву, у намери да напустим приредбу трагајући за најбли-
жим излазом, но уместо изналажења пречице, налазим се зау-
стављен пред дрвеним боксом – даскама ограђеним, наткривеним
четвороугаоним монтажним објектом, око кога се шири топао,
стајски мирис. На температури од нула степени Целзијусових, тај
запах зачуђујуће је пријатан: асоцира на млеко из вимена, прапор-

це и коње, на ирвасе упрегнуте у санке. Подижем се на прсте како бих завирио у ту импровизовану шталу, очекујући да ћу угледати понија, магаренце или у најмању руку ламу, али уместо свега тога, на своје немало изненађење, унутра затичем мангулице: црнпурасте, сивкасте и смеђе, оне леже у слами и слатко дремају – ушушкане, прекрасне, присне, људски топле и мајчински брижне; куждраве свиње и пругаста прасад.

Утом ми постаје јасно; натпис истине лепрша на поветарцу: неименовани вашар заправо је Фестивал мангулице! Попут убода ножа у срце погађа ме моменат страшне спознаје – убода месарског ножа који је наоштрио Кошек, тај савезник целата и хладног оружја, заклето непријатељ прасића и осталих папкара; покровитељ свињокоља, чијим су обележјима и рекламним слоганима облепљене фестивалске капије. Оно што сам видео био је тек мајушан и споредан део Фестивала – предворје централне манифестације, чије стварне димензије превазилазе оквире Трга, обухватајући неколико наспрамних улица. Обузет маказицама, пропустио сам да приметим то рачвање штандова, неслућени прелазак из зашећереног у сухомеснато: гроздове кобасица, обешене шунке, зидове сланине, констелације чварака, блокове пихтија, кофе масти – а све ове прерађевине, укључујући и паприкаш који сам јео, справљене су од мангулица, тих красних животиња које су напречац освојиле моје најискреније симпатије.

Ах, миле мангулице, прогутаће ме срамота: опекао сам се о своју дечачку расејаност, из непромишљености хрлио у непромишљеност. У шваргле ће вас самлети и на ражњу испећи, убави прасићи моји: тмином те жалосне издаје, мрклим одсевом претужне истине окончаће се сутон ваше безизгледности. Не, не тражим да ми опростите; не, јер ја ћу све исправити. Последњи комад активе који поседујем уложићу у сврху племениту, ради мангулица се одрећи маказица. Пријемна цедуљица, та вредносна хартијица, биће залог мога искупљења.

Примисао о уновчењу довољан је подстицај да похитам у оближњу залагаоницу. Ни сам не бих умео објаснити шта смерам да учиним – без размишљања о последицама, без плана, свесно ступајући на тло чисте импровизације и експеримента, сада већ озбиљно прекорачујем своја овлашћења. У оваквим ситуацијама, планови нису од помоћи – из прижељкиваног развоја ствари извиру нежељене импликације – једино је битно не посустати: не следећи ништа сем необјашњивог унутрашњег порива, истрајати у

офанзивности, и нека залутала коинциденција, нека непредвиђена реакција покренуће следећи корак, и прича ће се закотрљати ка своме завршетку, за који ће се испоставити да је неминован, а главни ће јунак заволети своју ћудљивост, препознајући је као вољу судбине.

Залагаоничар ме не узима за озбиљно: дрзак и одбојан, церемонијалним гласом карикирајући, признаницу под лупом проверавајући, он ишчитава реченицу која је отиснута при дну листића, бисовима подлог церекања стављајући до знања да не гаји поверење у бонитет понуђене хартије од вредности:

ДОНОСИОЦУ ПРИЈЕМНИЦЕ ИСПОРУКУ ЗАПРИМЉЕНОГ
ПРЕДМЕТА ГАРАНТУЈЕ ОШТРАШ ХОДИСЛАВ КОШЕК –
ПРВИ, ЈЕДИНИ И НАЈСТАРИЈИ У ГРАДУ, ЧИЈА СЕ РАДЊА
НАЛАЗИ У ПАСАЖУ НА АДРЕСИ HAUPTSTRAßE 27.

„Признаница је од оштрача”, објашњавам му, „о чијој позданости не треба трошити речи.”

„Добро”, открављује се залагаоничар. „Верујем ти. Признаница није кривотворена. Маказице, ипак, нисам видео; будући да уз цедуљу преузимам свеукупан ризик и обавезу плаћања оштрачу, не могу понудити више од хиљаду динара.”

„Маказице су сада свеже наоштрене”, упуштам се у погађање, „оне сигурно вреде пуно више од тога – та, само оштрење стаје хиљадарку!”

Сва убеђивања, међутим, показују се узалудним: залагаоничар не попушта, моји га разлози не интересују; само се кривели, церека и одмахује руком.

„Монетарне операције очито нису твоја јача страна, синко”, уз ругање ме утишава, остајући при својој рачуници.

А можда бих ипак требао уважити његово мишљење, јер бо би при датим околностима решење пре могло да искрсне изван новчане сфере, у мутном и растегљивом пољу бартера; уз топао благослов непомирљиве неподударности наших референтних оквира, пожељан исход за свој очајнички покушај морао бих потражити под окриљем субјективистичке теорије, у виду неке

старудије – за њега посве излишне и неутрживе, за мене потенцијално бесконачне употребне вредности.

Уместо зајма, предлажем трампу: у замену за признаницу, залагаоничар ми нуди запрежне санке. Загледам и опипавам понуђени предмет: премда старинске израде, саонице су ванредно очуване – чврсте и лаке, од брезовог дрвета, седишта постављеног крзном, са прикопчаним кожним ремењем и комплетном опремом за коње. Рукујем се са залагаоничаром, срећа ме је напоскон погледала; наши се прохтеви подударaju, договор је склопљен.

Са месијанским жаром у очима, ужурбаним кораком вукући празне санке, враћам се на приредбу: мангулице чекају да их ослободим. Имам довољно разлога да верујем да су ти прасићи намењени мени, да је њихово спасавање моја права и једина мисија – избављење тих недужних створења, пречесто потцењених и понижаваних, од страшног свршетка који им се спрема; непристајање на недостојну улогу која им је додељена, захтев за један другачији, примеренији *modus vivendi*.

Располажем свим састојцима за повољан расплет, потребно је само да их упарим: крадом прескочивши у обор, свиње у санке упрежем; на седало задњицу смештам, прихватам кајасе и све је спремно: велеобрт може да наступи.

„Напред!”, повиках, цимнувши узде, и санке клизнуше брзином лавине: попут одрона, водоскока или ракете, баш као да ће полетети ђипише моја прасад.

Посетиоци вашара склањају се у чуду, мисле да смо део програмске тачке; чувари покушавају да нас сустигну, но свиње грабе неухватљиво. Лаган и неустрашив, као створен сам да кочијашим овим саоницама, које јуришају незауостављиво, ношене галопом седам непокорних мангулица и њихових девет крмади.

То више није метафора, свиње су заиста неукротиве; осветнички расположене, полудивље, отимајући се свакој контроли, оне ме носе равно пред Кошекову радњу. Оглушујући се о команде, мангулице почињу да рију: као сумануте, са свих страна, њушкама својим оне поткопавају, глођући натруле подупируће греде – пргава моја, непослушна, субверзивна прасад. Отупљене су све Кошекове оштрице, његова страћара се урушава, уз звуке стубова који пуцају и звекет челичних сечива претварајући се у

гомилу шута. Изван себе од среће, моји љубимци ликују; засипају ме пољупци шеснаест топлх њушки: очију пуних захвалности, заклињући се на пасју верност, они се предају моме старатељству – од овога момента надаље, бићемо нераздвојни.

Из шута израња Ходислав Кошек: рашчупан је, прашњав и изранављен; одећа му је поцепана, лице аветињски безбојно; искашљава густ, бео прах. Упркос свему, проналази снаге да се осмехне; не проклиње своју судбину, драго му је што је остао читав.

„Извините, господине Кошек, ни Ви ни ја на ово нисмо били припремљени. Нисам их могао зауздати, посреди је рођење саввим новог антагонизма: касапа има много, али је оштрач само један.

Жао ми је, господине Кошек! Врстан сте оштрач, али сте упркос томе рђави; докле год је слика сатаре у Вашем грбу, умеће Вас не може оправдати. Оканите се ножева, Ходиславе: ножем можеш сећи хлеб, а можеш и убити. Једном за свагда, дигните руке од тог оружја; окрените се безазленијим, крвљу неупрљаним подручјима свога заната, алаткама попут маказица – посветите им пуну пажњу, тако да никада више не дође до кашњења услед преаузетости, јер само једно неблагоприятно завршено оштрење у стању је покренути лавину свеопштег банкротства и краха.

Круг је затворен, Ходиславе! Заувек се растајемо. Узалуд сузе роните: од самог почетка, овакав епилог је био неизбежан. Збогом будите, баксузни мој оштрачу!”

Сада више нема сумње: маказице нећу подићи. Оне ће заувек остати код оштрача Кошека, изгубљене под рушевинама његове радње. Уништењем маказица, дакако, постао је безвредан и листић о преузимању; тиме сам нехотице ојаддио и залагоничара, а можда још једног субјекта, јер није искључено да је препредени мешетар у међувремену стигао да вредносни папир препрода по дисконтној цени – било како било, награбусио је ималац цедулице, која је од драгоцене потврде девалвирала у активу непожељну и токсичну, а ја сам, јефтино прибавивши саонице, уз топот папака клизио награг ка своме дому, баш као што сам одувек маштао да ћу учинити. Неутабаним стазама, околним путевима и споредним улицама вукле су ме снажне мангулице – жустрије од коња, приврженије од паса – тако лепом и хитром запрегом никада се још нисам возио.

А ни мајка није била пренеражена када сам, уместо да донесем наоштрене маказице, пред кућу довезао саонице са упрегнутим свињама. Тако се, мама, десило: отишао сам по маказице, а донео мангулице.

Загрлила ме је и помиловала. Испричао сам јој своје догодовштине.

„Ти си заиста посебан и непредвидив”, казала ми је, „алхемичару мој малени. Зборови и вашари замка су за непажљиве – никада се не препуштај стихији.”